

Arrest

nr. 270 983 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS *loco* advocaat S. VANBESIEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 15 november 2017, dient op 17 januari 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 8 maart 2018.

1.2. Op 11 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 31 januari 2019, bij arrest nr. X, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 16 augustus 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het tweede verzoek wordt op 13 december 2021 onontvankelijk verklaard (volgend verzoek) en op dezelfde datum aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Minbal, provincie al-Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en Kopt te zijn. U komt uit een praktiserende familie. Uw ouders en vier zussen zijn daar nog steeds woonachtig.

Omdat u geen interesse in uw studies betoonde stopte u na het lager onderwijs met uw opleiding en begon u uw vader, diens partners en uw ooms die actief waren in de landbouw te helpen.

Een vijftal jaar geleden begon u een relatie met een moslimmeisje, S. Haar vader was een vennoot van uw vader en zo hadden jullie elkaar leren kennen. Haar familie waren strikt praktiserende gelovigen. Gezien jullie beiden tot een ander geloof behoorden hielden jullie de relatie geheim en konden jullie elkaar in het openbaar niet ontmoeten. Bijgevolg bestond jullie relatie uit dagelijkse telefoontjes en een ‘even mekaar zien’ wanneer ze met haar moeder in de straat passeerde of wanneer u bij haar thuis iets moest laden/lossen. Jullie waakten erover jullie relatie strikt geheim te houden daar, moest dit gegeven aan het licht komen, dit tot jullie dood zou leiden. Jullie kwamen immers uit de regio Said, een regio waarvan u zegt dat de mensen er achterlijk zijn, de mentaliteit ouderwets is en de dood op jullie wachtte zo deze relatie aan het licht zou komen. Ooit wilden jullie huwen, onder één dak wonen en kinderen krijgen. Het bleef voorlopig bij het hierover dromen omdat u eerst geld wilde sparen om een stabiel leven te kunnen opbouwen.

In augustus 2017 werd u echter gedwongen in dezer effectief tot actie over te gaan, op 19 augustus liet uw vriendin u immers weten dat een neef van haar om haar hand had gevraagd en haar ouders hierin hadden toegestemd. U besliste zich quasi ogenblikkelijk tot de islam te bekeren zodat u met S. kon huwen en een dag later bracht u uw ouders hiervan op de hoogte. Ook uw ooms waren toen aanwezig. Uw familie was enorm geschokt door uw voornemen, uw vader sloeg u en u werd geschopt door uw ooms die eigenlijk niets liever wilden dan u doden. Uw ouders haalden er twee priesters bij die met u moesten praten, doch toen u hen duidelijk te kennen gaf niet van uw plan te willen afwijken en niet geïnteresseerd te zijn in de reactie van uw ouders, kwamen ze met uw ouders overeen u mee te nemen naar een klooster opdat u zich kon bezinnen en tot uw geloof kon terugkeren. Tevens was dit een manier om aan de mogelijke wraak van uw ooms te ontsnappen.

De eerste negen dagen werd u opgesloten in een kamer en kreeg u dagelijks bezoek van priester S. die probeerde op u in te praten, doch tevergeefs. Op de negende dag kreeg u bezoek van uw schoonbroer, Mina, die u vertelde dat u terug ‘vriend moest worden’ met de priester zodat u weer wat van uw vrijheid zou kunnen herwinnen en meer bewegingsvrijheid zou krijgen. U pretendeerde vervolgens ten overstaan van de priester de mis te willen bijwonen, deze was dusdanig opgelucht dat hij u zonder meer geloofde, u wat meer vrijheid kreeg en een aantal dagen later kon u via het toilet ontsnappen. M. had geregeld dat u door een auto zou worden opgewacht die u van het klooster wegvoerde. U zocht gedurende een 70-tal dagen uw toevlucht bij uw vriend, A, die in Shubra, Cairo, woonde en overdag werkte. 's Avonds gingen jullie geregeld op café of op restaurant. In deze periode, M. was uw vertrek aan het regelen, hoorde u van hem dat uw ooms in Cairo en in de Sinai naar u op zoek waren met het oog op u te vermoorden.

Op 13 november 2017 verliet u, met een rood paspoort met daarin uw naam, het land via de luchthaven van Cairo en vloog u naar Milaan, waar u door een smokkelaar werd opgewacht en naar België werd gebracht, waar u op 15 november aankwam en op 9 januari 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

U persoonlijk hebt sinds uw verblijf in het klooster geen persoonlijk contact meer gehad met S., doch u hebt van M. gehoord dat ze geen problemen heeft en nog niet is gehuwd met haar neef.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw doopakte, een document van de rechtbank en een document aangaande uw verblijf in het klooster.

Op 12 april 2018 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 mei 2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze beslissing, doch op 31 januari 2019 bevestigde deze instantie de beslissing van het CGVS.

U blijft in België en dient op 16 augustus 2021 een tweede verzoek in, in kader waarvan u stelt dat uw familie thuis werd aangevallen door A.M.a.A. en diens familieleden, dit was de vader van S., met wie u eerder een relatie had. Uw oom, F.W.Y., kreeg hierbij een zware klap op zijn hoofd en bezweek aan zijn verwondingen. Tevoren waren er verzoeningsgesprekken tussen beide families geweest, doch dit was op niets uitgelopen. U geeft aan dat de moord op uw oom het bewijs vormt voor het gegeven dat u niet naar Egypte kunt terugkeren, daarenboven acht uw familie u verantwoordelijk voor diens dood. U voegt nog toe dat uw familie deze kwestie niet zomaar aan zich zal laten voorbij gaan en misschien wel wraak zal nemen.

Ter staving van uw actuele verzoek legt u volgende stukken neer: een proces-verbaal in kader van de onderhandelingen onder toezicht van de politie, burgemeester en de geestelijke leiders van de gemeenschappen, een overlijdensakte en medisch attest in hoofde van uw oom en een proces-verbaal naar aanleiding van de moord op uw oom.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Zo blijkt uit uw verklaringen in kader van uw actueel verzoek dat u voortborduurde op de problematiek die u reeds in kader van uw eerste verzoek schetste, u stelde toen namelijk problemen te hebben ondervonden met de familie van S., het meisje met wie u een relatie had. In kader van uw eerste procedure nam het CGVS een weigeringsbeslissing omdat: (i) het niet geloofwaardig is dat u, die stelt sinds einde 2012 een relatie te hebben gehad met een moslimmeisje, met wie u wilde huwen en kinderen wilde krijgen, in de loop der jaren niet zou hebben gepolst hoe uw ouders, die blijkens uw verklaringen strikt praktiserend waren, ten overstaan van een dergelijke verbintenis stonden en of er een mogelijkheid was, indien ze hier echt tegen gekant waren, hen eventueel om te stemmen, daar dergelijke informatie essentieel was om uw verdere stappen te kunnen overdenken, (ii) ook uw verklaring dat u en uw vriendin, toen zij tot de conclusie kwamen dat u zich diende te bekeren, nooit de mogelijkheid hebben besproken dat jullie ouders hier wel eens niet mee akkoord zouden kunnen gaan geloofwaardigheid ontbeert daar het toch niet meer dan logisch is dat u wel degelijk hierover zou hebben nagedacht en zich erover zou bezonnen hebben wat uw opties waren zo uw ouders hier niet mee opgezet zouden zijn, temeer u toch ook niet kon uitsluiten dat ze zich in hun woede zouden richten tot de familie van uw vriendin waardoor ook zij in de problemen zou komen en het slachtoffer zou kunnen worden van hun reacties, (iii) het niet aannemelijk is dat uw vriendin blijkbaar geen bedenkingen had bij uw voornemen om zich te bekeren, dit gezien het 'geheime karakter' van jullie relatie en het toch

wel heel gevoelig karakter van uw voornemen, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop u stelt uit het klooster te zijn kunnen vluchten, zoals wordt toegelicht, (v) het voorts totaal ongeloofwaardig is dat u enerzijds stelt gedurende 70 dagen bij uw vriend te hebben verbleven en overdag niet te zijn buitengegaan maar dat u dan anderzijds stelt 's avonds geregeld met hem op café of op restaurant te zijn gegaan, dit terwijl u van M. had vernomen dat uw ooms u zochten en u wilden doden, en ook het gegeven dat u net bij deze persoon uw toevlucht zoekt uw geloofwaardigheid niet ten goede komt aangezien uw ouders op de hoogte waren van jullie vriendschap en het voor hen of uw ooms dus geen al te groot probleem kan zijn geweest om diens adres te achterhalen en daar plots te komen aanzetten op zoek naar u, (vi) de ongeloofwaardigheid van uw motieven verder wordt onderstreept door het gegeven dat u het blijkbaar niet nodig achtte na uw vlucht uit het klooster S. te contacteren om zich ervan te vergewissen dat het niet alleen goed ging met haar maar ook om zeker te zijn dat ze nog niet was uitgehuwelijkt, (vii) uw ongeloofwaardigheid ook wordt bevestigd door uw stelling dat u er alles aan gaat doen om uw teergeliefde naar België te krijgen doch u nog niet weet hoe u dat gaat aanpakken, terwijl u toch al een viertal maanden in België verblijft en er toch van kan worden uitgegaan dat u hier op zijn minst toch al eens zou hebben over nagedacht, (viii) het bovendien blijkbaar nog niet in u opgekomen is om hier al stappen te zetten om zich eventueel te bekeren, terwijl nu net dit gegeven voor u dé oplossing was in uw land van herkomst, (ix) het ongeloofwaardig is dat u totaal onwetend bent over de gevoerde nationaliteit in het door u gebruikte paspoort en of er een visum in uw paspoort voorhanden was, (x) u stelt een document van de kerk neer te leggen alsook een document 'dat uw vader heeft geregeld' doch het totaal niet logisch is dat u eerst bij hoog en bij laag aangeeft geen Arabisch te kunnen lezen, uw schoonbroer M. niet te hebben gevraagd naar de inhoud van deze stukken en bijgevolg totaal onwetend te zijn aangaande inhoud om dan plots over deze stukken beginnen te vertellen, na vertaling blijkt dat het een verklaring van uw vader betreft waarin hij stelt dat hij niet meer voor u verantwoordelijk is en het andere document een schrijven van priester Z. blijkt te zijn waarin wordt aangegeven dat u voor uw veiligheid in een klooster werd ondergebracht doch dergelijke documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde zeker niet het geval is, (xi) u hier sinds 15 november 2017 verblijft doch pas op 9 januari 2018 asiel aanvraagt terwijl er vanuit kan worden gegaan dat u, moest u effectief voor uw leven vrezen, zich (quasi) onmiddellijk bij uw aankomst hier zou hebben bevraagd wat u diende te doen, (xii) de door u voorgelegde identiteitskaart en doopakte slechts betrekking hebben op wie u bent en wat uw geloof is, elementen die op zich niet ter discussie staan, (xiii) hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (xiv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De RvV bevestigde in haar arrest de appreciatie van het CGVS.

Het hoeft dan ook geen betoog dat het louter volharden in deze problematiek in kader van uw actueel verzoek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. Gezien er geen geloof aan uw asielrelaas werd gehecht, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw huis in januari 2020 werd aangevallen door de vader van S. en andere familieleden en uw oom hierbij werd gedood (verklaring volgend verzoek, dd.15.09.2021, punt 13). Deze incidenten vloeien immers voort uit een relaas dat niet geloofwaardig werd geacht. Evenmin kunnen de door u neergelegde documenten, namelijk het proces-verbaal mbt onderhandelingen; overlijdensakte + medisch attest in hoofde van uw oom en het proces-verbaal nav de moord op uw oom, hier een ander licht op werpen gezien ze betrekking hebben op elementen waaraan geen geloof wordt gehecht. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat u pas op 16 augustus 2021 een tweede verzoek indient, terwijl uit de vertalingen van de overlijdensakte in hoofde van uw oom en het proces-verbaal dat naar aanleiding van diens overlijden werd opgemaakt, blijkt dat hij op 15 januari 2020 is overleden (zie vertalingen toegevoegd aan uw administratief dossier). Het loutere feit dat uw oom zou zijn omgekomen hoeft op zich niet eens te worden betwijfeld, doch dat diens overlijden iets met u te doen zou hebben blijkt niet uit de door u neergelegde documenten. Immers de overlijdensakte geeft enkel aan dat uw oom is overleden, niets meer en niets minder. Uit het medisch attest blijkt niet wie verantwoordelijk is voor diens overlijden, noch de omstandigheden waarin dit is gebeurd. Het proces-verbaal is hoofdzakelijk gebaseerd op de verklaringen van uw vader, wat bezwaarlijk een objectieve bron kan genoemd worden. Moest de dood van uw oom aan u te wijten zijn, dan kan uw houding totaal niet overtuigen. Het CGVS

kan nog aanvaarden dat u niet op de dag dat dit door u beweerde incident had plaatsgevonden hiervan op de hoogte werd gebracht doch, moest er ook maar een greintje geloof hieraan kunnen worden gehecht en moest er, en zoals reeds werd opgemerkt, een link zijn naar u, kan er toch van uitgegaan worden dat uw familie u hier kort daarna van op de hoogte zou hebben gesteld en u quasi onmiddellijk een nieuw verzoek zou indienen en hier niet meer dan een jaar mee zou wachten, temeer u dan ook nog eens aangeeft maandelijks contact met uw zus te hebben en u soms ook uw moeder aan de lijn krijgt wanneer zij toevallig daar is (verklaring volgend verzoek, dd.15.09.2021, punt 21).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is

van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021**) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 57/6, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 A, 6, 17, 18, 19, 21 en 22 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat het CGVS niet betwist dat er verzoeningsgesprekken hebben plaatsgevonden tussen zijn familie en de familie van zijn vriendin. Omdat dit niet betwist wordt, kan het evenmin worden betwist dat er sprake was van een problematiek die aanleiding gaf tot dergelijke verzoeningsgesprekken. Hij meent dat er sprake is van een contradictie waar de commissaris-generaal enerzijds niet betwist dat er een verzoeningsgesprek plaatsvond, maar anderzijds geen geloof hecht aan zijn asielrelaas.

Verder meent hij dat hoewel de achterliggende reden van zijn twee verzoeken dezelfde is, er thans rekening gehouden moet worden met het geweld dat geleid heeft tot het overlijden van zijn oom, wat evenmin betwist wordt door de commissaris-generaal. Waar de commissaris-generaal stelt dat het proces-verbaal hoofdzakelijk gebaseerd is op de verklaring van verzoekers vader, bekent dit volgens hem dat er ook nog andere elementen voorhanden waren. Zijn vader zou geen belang hebben bij het afleggen van een verklaring in het voordeel van zijn zoon.

Hij legt uit dat hij het advies opvolgde van zijn familie en kennissen, die hem meedeelden dat de moord op zijn oom niet zou aanvaard worden in het kader van een volgend verzoek. Door recentelijk met andere personen te hebben gepraat, zou hij tot een ander inzicht zijn gekomen.

Ondergeschikt meent hij dat de situatie van koptische christenen in Egypte wel degelijk zeer slecht is en dit ook blijkt uit documenten en verslagen. Verwijzend naar enkele rapporten en weblinks, concludeert hij dat het overduidelijk is dat de Egyptische veiligheidsdiensten de rechten van de kopten niet beschermen.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Er worden geen nieuwe stukken gevoegd bij het verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij klachten, ingediend bij de Egyptische politie en opgesteld in de Arabische taal met vertaling, voegt. Hij wenst hiermee aan te tonen dat er een problematiek is tussen zijn familie en die van zijn vriendin. Hoewel er een verzoeningspoging is geweest, zouden de problemen verergerd zijn en geleid hebben tot de dood van zijn oom. Hij wijst op de ernst van de problemen tussen beide religieuze families.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. Verzoeker vreest in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij terugkeer gedood te worden door zijn ouders omdat hij besloot zich tot de islam te bekeren nu hij in het huwelijk wenste te treden met zijn vriendin, het moslimmeisje S. De commissaris-generaal neemt in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek op 11 april 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 216 292 van 31 januari 2019 en besluit in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbracht waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad herhaalt niet de bevoegdheid te hebben om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of de beroepen er tegen werden verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van vorige verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.5.2. Verzoeker verklaart in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming dat zijn familie op 15 januari 2020, uit wraak wegens zijn relatie met S. thuis aangevallen werd door de vader van S. en diens familieleden. Verzoekers oom, F.W.Y. die op dat moment aanwezig was, zou zijn vader verdedigd en beschermd hebben, maar door een zware klap op zijn achterhoofd zijn overleden. Verzoeker legt verder uit dat er voor dit voorval verzoeningsgesprekken plaatsvonden tussen zijn familie en de familie van zijn vriendin, maar dat de vader van het meisje zware voorwaarden stelde waaronder verzoekers bekering tot de islam en huwelijk met zijn dochter, waarmee zijn familie niet akkoord kon gaan. Hij vreest bij terugkeer naar Egypte voor de familie van het meisje maar ook voor zijn eigen familie omdat hij verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van zijn oom. (AD CGVS, 2^e verzoek, deel 7 DVZ, verklaring volgend verzoek, 15 september 2021, punten 13 en 16). Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer vreest vermoord te worden door zijn eigen familie en door de familie van het meisje, maar dat hij geen problemen kende met de overheid (AD CGVS, 2^e verzoek, deel 7 DVZ, verklaring volgend verzoek, 15 september 2021, punt 19).

Ter staving van zijn volgend verzoek legt verzoeker verschillende documenten neer: notulen van een vergadering, de overlijdensakte van verzoekers oom, een medisch verslag van 15/1/2020 en een proces-verbaal van 15/1/2020 (AD CGVS, 2^e verzoek, documenten voorgelegd door de asielzoeker). Verzoeker licht toe dat hij die documenten per post ontvangen heeft via de man van zijn zus en dat de originele documenten bij zijn vader liggen. Hij wenst hiermee aan te tonen dat zijn leven in Egypte in gevaar is en dat zijn problemen nog steeds niet opgelost zijn maar dat de situatie daarentegen nog meer gespannen is.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker geen nieuwe feiten of elementen heeft aangebracht in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft derhalve op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst immers in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek opnieuw naar de problemen die verband houden met de familie van een moslimmeisje met wie hij wilde huwen. Hoewel hij in het kader van zijn eerste verzoek geen melding maakte van een aanval door de vader van het meisje waarbij zijn oom werd gedood, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, waar vastgesteld wordt dat dit incident voortvloeit uit een relaas dat reeds niet geloofwaardig werd bevonden. Uit de parlementaire voorbereiding zoals *supra* geciteerd, blijkt dat niet aanvaard wordt als nieuwe elementen die elementen die een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, zoals *in casu* het geval is. Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De Raad meent dan ook dat de documenten die verzoeker heeft overgemaakt ter staving van zijn beschermingsverzoek geen objectieve bewijzen vormen die het ongeloofwaardig relaas geloofwaardig maken omwille van de redenen die hierna worden besproken.

De Raad acht het vooreerst opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog verklaarde dat hij vreest bij terugkeer gedood te zullen worden door zijn familie, maar in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek plots beschikt over documenten die hij verkreeg via zijn familie, namelijk de man van zijn zus, terwijl de originele bij zijn vader liggen en hij één of twee keer per maand contact heeft met zijn zus en soms ook zijn moeder aan de lijn krijgt (AD CGVS, 2e verzoek, deel 7 DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 21). Indien verzoeker effectief vreest gedood te worden door zijn eigen familie, is het opmerkelijk dat die hem wel willen ondersteunen in het vergaren van documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming.

In het document "*notulen van een vergadering*" leest de Raad dat partijen op 8 december 2019 hebben ingestemd om een einde te maken aan het geschil tussen de twee families (AD CGVS, 2^e verzoek, documenten voorgelegd door de asielzoeker, 1 "*proces verbaal onderhandelingen*"). De Raad acht het zeer bizar dat verzoeker zijn herkomstland reeds op 13 november 2017 verliet en er meer dan twee jaar later plots een verzoeningspoging zou worden opgestart, terwijl verzoeker bovendien verklaarde geen contact meer te hebben met zijn vriendin S. De Raad herhaalt dat in het kader van het eerste beschermingsverzoek de feitelijkheden, die nu opnieuw worden beschreven in het desbetreffende document getiteld "*notulen van een vergadering*", reeds beoordeeld werden in s' Raads arrest nr. 261 292, waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers relaas volstrekt ongeloofwaardig is. Het desbetreffende document, dat niet meer bevat dan een beschrijving van wat in het verlengde ligt van datgene wat reeds ongeloofwaardig werd bevonden en waaromtrent ook vragen rijzen met betrekking tot het tijds kader zoals *supra* aangehaald, is aldus niet van die aard om een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en van de Raad met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas.

Met betrekking tot de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde kopieën van processen-verbaal met vertaling, zet de Raad uiteen wat volgt. Vooreerst dient opgemerkt dat de authenticiteit van de kopieën niet kan worden nagegaan, hetgeen de bewijswaarde van deze stukken relativeert. Vervolgens dient te worden gepreciseerd dat kopieën op zich niet volkomen van elke bewijswaarde ontdaan zijn en het feit dat ze enkel een beperkte bewijswaarde hebben, verder niet betekent dat met deze stukken geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van een beschermingsverzoek. Deze stukken maken immers deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen in het geheel van alle relevante verklaringen en stukken zoals die blijken uit het administratief dossier. In dit opzicht merkt de Raad op dat, zelfs los van het feit dat kopieën van documenten steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk, de inhoud van de documenten die verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt, niet strookt met de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerste beschermingsverzoek. Hij verklaarde immers tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij zijn ouders had meegedeeld dat hij met een moslimmeisje wilde huwen en zich hiervoor wilde bekeren tot de islam, terwijl de Raad in de neergelegde processen-verbaal leest dat verzoekers vader verklaarde dat zijn zoon niet kan terugkomen naar Egypte omdat de andere familie hem overal zoekt om hem te dwingen tot het huwelijk met S. nadat hij bekeerd zal zijn tot de islam. Dergelijke tegenstrijdigheid doet enerzijds afbreuk aan de bewijswaarde van voormelde documenten en ondermijnt anderzijds de geloofwaardigheid van zijn vermeende geuite vrees.

Voor wat betreft de overige documenten, zijnde de overlijdensakte, het medisch attest in hoofde van zijn oom en het proces-verbaal naar aanleiding van de dood van zijn oom meent de Raad dat die documenten niet aantonen dat het overlijden van zijn oom een causaal verband vertoont met verzoekers vermeende problemen. In de overlijdensakte van verzoekers oom, de heer F.W.Y.A.A.M. van 15/1/2020 leest de Raad dat zijn overleden oom bij overlijden de leeftijd van 43 jaar, 3 maanden en 12 dagen had bereikt (AD CGVS, 2^e verzoek, documenten voorgelegd door de asielzoeker, 2 “overlijdensakte oom”). In het medisch verslag van 15/1/2020 bevestigt dr. chirurg M.M. dat het overlijden van de heer F.W.Y.A.A.M. aan een inwendige bloeding, veroorzaakt is door een harde slag op zijn hoofd met een scherp voorwerp en dat het overlijden drie uur na de ziekenhuisopname plaatsvond (AD CGVS, 2^e verzoek, documenten voorgelegd door de asielzoeker, 3 “medisch attest oom”). Waar voormelde documenten wel degelijk iets vertellen over de aanleiding van het overlijden van verzoekers oom, zeggen ze niets over de daders en de omstandigheden waarin dit overlijden heeft plaatsgevonden. Voormelde documenten zijn aldus niet van die aard om beschouwd te worden als nieuwe elementen die de nood aan internationale bescherming aanzienlijk verhogen daar er geen link wordt aangetoond met het asielrelaas van verzoeker.

In het proces-verbaal van 15/1/2020 wordt gesteld dat het politiekantoor op de hoogte werd gebracht van de ziekenhuisopname van patiënt F.W.Y.A.A.M., dat er een onderzoek werd uitgevoerd, maar dat de patiënt op intensieve zorg lag waardoor het onmogelijk was een verklaring af te nemen, dat de verklaring van de heer R.W.Y., 52 jaar, werd genoteerd, hij werkt als boer en woont in het dorp Minbaal . Het relaas van verzoekers vader werd verder als volgt weergegeven: *“vandaag rond 13uur heeft de heer A.M.A.A. samen met een groep mensen mijn huis binnengevallen, zij waren gewapend. Zij hebben het huis doorzocht naar mijn zoon G. en toen ik zei dat ik niets van mijn zoon weet, hebben zij ons hard in elkaar geslagen. Een van die mannen heeft mijn broer op zijn hoofd geslagen, toen mijn broer op de grond viel, liepen zij weg. Vervolgens heb ik mijn broer naar het ziekenhuis gebracht. Zij willen dat mijn zoon G.R.W.Y. zich bekeert tot Islam om met hun dochter S.A.M.A.A. te trouwen. Zij hebben mijn zoon beschuldigd van een seksuele intimidatie tegen hun dochter, en is absoluut niet waar.*

Mijn zoon is momenteel in het buitenland en kan niet terugkeren omwille van deze redenen
Mijn broer F.W.Y.A.A.M. werd geslagen door A.M.M.A.A.” (AD CGVS, 2^e verzoek, documenten voorgelegd door de asielzoeker, 4 “proces-verbaal moord”). Verzoeker preciseert dat zijn oom een slag kreeg van de neef van de vader van zijn vriendin, de heer A.M.A.A., dat in het proces-verbaal de voorgeschiedenis van het voorval staat en er ook te lezen staat dat zijn familie werd aangevallen door A. en zijn familie. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het proces-verbaal een weergave bevat van de verklaringen van verzoekers vader. Nog losgezien van het feit dat het zeer merkwaardig is dat verzoekers vader verklaard heeft dat verzoeker niet kan terugkeren naar Egypte uit angst voor de familie van het meisje en dat die vrees er nog zou zijn drie jaar nadat verzoeker het land heeft verlaten, zonder dat verzoeker nog contact heeft met het meisje, wat kan worden afgeleid uit zijn verklaringen van 15 september 2021 en zoals expliciet verklaard in het kader van zijn eerst beschermingsverzoek, gaat het proces-verbaal uit van de verklaringen van verzoekers vader waardoor het niet uitgaat van een objectieve en betrouwbare bron en hieraan slechts zeer geringe bewijswaarde kan worden gehecht.

De door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn aldus niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De commissaris-generaal kan aldus worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Het hoeft dan ook geen betoog dat het louter volharden in deze problematiek in kader van uw actueel verzoek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. Gezien er geen geloof aan uw asielrelaas werd gehecht, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw huis in januari 2020 werd aangevallen door de vader van S. en andere familieleden en uw oom hierbij werd gedood (verklaring volgend verzoek, dd.15.09.2021, punt 13). Deze incidenten vloeien immers voort uit een relaas dat niet geloofwaardig werd geacht. Evenmin kunnen de door u neergelegde documenten, namelijk het proces-verbaal mbt onderhandelingen; overlijdensakte + medisch attest in hoofde van uw oom en het proces-verbaal nav de moord op uw oom, hier een ander licht op werpen gezien ze betrekking hebben op elementen waaraan geen geloof wordt gehecht. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat u pas op 16 augustus 2021 een tweede verzoek indient, terwijl uit de vertalingen van de overlijdensakte in hoofde van uw oom en het proces-verbaal dat naar aanleiding van diens overlijden werd opgemaakt, blijkt dat hij op 15 januari 2020 is overleden (zie vertalingen toegevoegd aan uw administratief dossier). Het loutere feit dat uw oom zou zijn omgekomen hoeft op zich niet eens te worden betwijfeld, doch dat diens overlijden iets met*

u te doen zou hebben blijkt niet uit de door u neergelegde documenten. Immers de overlijdensakte geeft enkel aan dat uw oom is overleden, niets meer en niets minder. Uit het medisch attest blijkt niet wie verantwoordelijk is voor diens overlijden, noch de omstandigheden waarin dit is gebeurd. Het proces-verbaal is hoofdzakelijk gebaseerd op de verklaringen van uw vader, wat bezwaarlijk een objectieve bron kan genoemd worden.”

Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het betwisten en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Dat verzoeker pas 7 maanden na het overlijden van zijn oom een nieuw verzoek om internationale bescherming indient, doet finaal sterke twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn geuite vrees. Verzoeker tracht die vaststelling te vergeefs te vergoelijken stellende dat hij het advies van familie en kennissen had opgevolgd die hem meedeelden dat de moord op zijn oom niet zou aanvaard worden in het kader van een volgend verzoek, maar na gepraat te hebben met andere personen, dit dan toch heeft geprobeerd. Ten onrechte tracht verzoeker, gelet op het hoger vermelde, de op hem rustende medewerkingsplicht, de verantwoordelijkheid voor dergelijk laattijdig volgend verzoek volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Dergelijke vergoelijking doet geen afbreuk aan volgende motieven van de commissaris-generaal dienaangaande: *“Moest de dood van uw oom aan u te wijten zijn, dan kan uw houding totaal niet overtuigen. Het CGVS kan nog aanvaarden dat u niet op de dag dat dit door u beweerd incident had plaatsgevonden hiervan op de hoogte werd gebracht doch, moest er ook maar een greintje geloof hieraan kunnen worden gehecht en moest er, en zoals reeds werd opgemerkt, een link zijn naar u, kan er toch van uitgegaan worden dat uw familie u hier kort daarna van op de hoogte zou hebben gesteld en u quasi onmiddellijk een nieuw verzoek zou indienen en hier niet meer dan een jaar mee zou wachten, temeer u dan ook nog eens aangeeft maandelijks contact met uw zus te hebben en u soms ook uw moeder aan de lijn krijgt wanneer zij toevallig daar is (verklaring volgend verzoek, dd.15.09.2021, punt 21).”* De Raad oordeelt dat de hierboven geciteerde motieven onverminderd blijven gelden, nu verzoeker niet in staat is die beoordeling om te buigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele elementen of documenten voorlegt die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de beoordeling zoals reeds gemaakt door de Raad anders zou zijn geweest. De motieven van de commissaris-generaal zoals *supra* geciteerd worden door de Raad, bij gebrek aan tegenargumenten, bijgetreden.

2.5.3. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat de algemene situatie van Koptische christenen in Egypte zeer problematisch is, kan dit evenmin volstaan om aan te tonen dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Bovendien staat dergelijke vrees haaks op de eerdere verklaringen van verzoeker, dat hij zich wil bekeren tot de islam om zo met zijn vriendin te kunnen trouwen. Wat er ook van zij, meent de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij actueel in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging, noch blijkt uit zijn verklaringen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt omwille van zijn geloof. Het loutere feit dat verzoeker naar eigen zeggen als Koptisch christen gevaar loopt, wijst er niet op dat hij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan immers op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, waarbij de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen, waar verzoeker evenwel faalt.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat eind 2013 de religieuze rust langzaam terugkeerde. In 2016 en 2017 nam het geweld tegen de Koptische

gemeenschap opnieuw toe. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheiden moorden plaats in en rond Al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers. Uit de COI Focus *“Egypte: Geweld tegen christenen”* van 17 februari 2021, die gevoegd werd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie 6, *“COI Focus Egypte Geweld tegen christenen”*) en waarin een overzicht wordt gegeven van gewelddadige incidenten waar de christenen in Egypte het slachtoffer van waren in de periode januari 2018 tot december 2020, blijkt dat de autoriteiten over het algemeen hun best doen om de christelijke gemeenschappen tegen sectair geweld te beschermen, en dan vooral de cultusplaatsen van de christenen. Er wordt geconcludeerd dat de relaties tussen de christelijke en moslimbevolking in Egypte over het algemeen niet slecht zijn, dat er maar af en toe sectaire incidenten zijn, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte, dat deze incidenten, die vaak uitdraaien op geweld, kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen en dat er drie zaken zijn die dikwijls aanleiding geven tot een ontvlambare situatie, namelijk het bouwen of herstellen van kerken, veronderstelde interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de islam. Verzoeker heeft geenszins aangegeven zich in een dergelijke situatie te bevinden te meer nu zoals blijkt uit wat *supra* uiteengezet, geen geloof kan worden gehecht aan zijn relatie met het moslimmeisje en de daaruit voortvloeiende problemen die hem noopten het land te verlaten. De rapporten en websites waaruit verzoeker heeft geciteerd in het verzoekschrift betreffende koptische christenen kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande. Vooreerst wijst verzoeker zelf naar de COI Focus op grond waarvan de commissaris-generaal de beslissing heeft gemotiveerd en toont hij niet aan dat er zich andere vaststellingen opdringen. Vervolgens liggen de andere citaten in dezelfde lijn als voormelde COI Focus.

De Raad erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en brengt ook in het verzoekschrift geen voldoende concrete, op hem persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.5.4. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat nergens uit blijkt dat er in Egypte actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte *“COI Focus Egypte - Veiligheidssituatie Egypte minus Noord-Sinaï 2020-2021”* (AD CGVS, landeninformatie, 6 blauwe map) en de *“COI Focus Egypte - Veiligheidssituatie”* van 11 december 2019 met in de beslissing een verwijzing naar de weblink blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinaï” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel

aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepen gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten. Volgens de cijfers van het Armed Conflict Location and Event Data Project (ACLED) vonden er tussen januari 2020 en mei 2021 4 gewelddadige confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en gewapende groeperingen plaats buiten de Sinai. Er werd verder geen melding gemaakt van explosies of remote violence. Wel vonden er in het land regelmatige betogingen plaats georganiseerd door allerlei groeperingen, waarbij de politie hardhandig optrad. Dit type geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat met de informatie waaruit geciteerd in het verzoekschrift, verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaag, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Egypte echter niet aan voormelde voorwaarden.

2.6. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de inbreuk op het gezinsleven *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de vraag of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De bestreden beslissing strekt er op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten, maar gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet nieuwe elementen werden aangevoerd zoals omschreven in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. De schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen in het kader van het gezinsleven, worden derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.8. In de mate dat verzoeker nog wijst op artikel 3 van het EVRM en voor zover hij meent dat dit artikel werd geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO